

IX.

Οὗτος μὲν μετ' εὐγνώμονος ἔβλεπεν αὐτὴν στοργῆς, ἔκείνη δὲ ἐπὶ τοῦ φλογεροῦ συνέθλιβε στήθους τῆς τὸν ἐραστὴν, ὃν εἶχε διασώσασα· εἴτα δὲ μεταξὺ θωπεύουσα αὐτὸν περιπαθῶς διηγήθη παλαιάν τινα ἐρωτικὴν ἱστορίαν. . . . ἔπειθ' ὁ ἔρως πανάρχαιος ὑπάρχει, καὶ τοσοῦτον ἀρχαῖος ὅσον ἡ αἰωνιότης, ἀλλ' οὐδέποτε ἐξαντλούμενος πάντα τὰ γεννηθέντα ἢ γεννηθησόμενά ὄντα δημιουργεῖ. «Νέος τις ἀρχηγός, εἶπε, χίλιαι σελῆναι παρήλθον ἔκτοτε· βυθισθεὶς εἰς τῆς ὑφάλου τὴν βάσιν ὅπως ἀγρεύτη χελώνας καὶ τὴν ἄγρην τοῦ καταδιώκων εἰς τοῦ ὠκεανοῦ τὰ βάθη, ἀνέδυσεν αἰφνης ἐντὸς αὐτοῦ τούτου τοῦ ἄντρου, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποῦ ἔτυχεν εὐρεθεὶς· κατόπιν ἐν καιρῷ λυσσώδους ἐμφυλίου πολέμου ἔκρυπεν ἐν τῷ καταγωγίῳ τούτῳ μίαν κόρην τῶν νήσων, μίαν ἑλθράν, ἣν ἐλάτρευε, θυγατέρα πατρὸς, ἑχθροῦ τῆς φυλῆς του, ὅστις διὰ τῆς δουλείας μόνης εἶχεν ἐξαγοράσας τὴν ζωὴν του. Τῆς πολεμικῆς θυέλης παρελθούσης, ὁ νεαρὸς ἀρχηγὸς συνήθροισε τῆς ἰδίας νήσου τὸν λαὸν πλησίον τοῦ τόπου, ἐνθα τὰ ὕδατα τὸ πράσινον καὶ ἁμαυρὸν παραπέτασματιν πρὸ τῆς ἐξόδου τοῦ βράχου ἐξήπλουν· ἔπειτα βυθισθεὶς εἰς τὴν θάλασσαν. . . . ἀναμφιβόλως διὰ παντὸς εἶχε γείνει ἄφαντος! Ἐκπλήκτοι οἱ σύντροφοί του, ἀκίνητοι ἐν ταῖς πυράσι αὐτῶν, ἐνόμισαν ὅτι ὁ νέος ἀρχηγὸς εἶχε παρὰφρονήσει ἢ ὅτι πάντως ἐγένετο τοῦ γλαυκοῦ καρχαρίου βρά· πλήρεις ὀλίψεως τὸν θαλασσοκλύστον περιήλθον κωπηλατοῦντες βράχον, ἔπειτα ἀνεπαύθησαν ἐπὶ τῶν κοπῶν μὴ δυνάμενοι νὰ συνέλθωσιν ἐκ τῆς φρίκης. Αἰφνης ἐκ τοῦ κόλπου τῶν κυμάτων ἐφάνη ἀναδύουσα ὅλη λάμπουσα καὶ ὁροσερὰ μία θεὰ. . . . τοιαύτην τοῦλάχιστον ἐν τῇ ἐκστάσει των ἐξέλαβον αὐτὴν, καὶ μετ' αὐτῆς ὁ σύντροφός των ἐνδοξος καὶ ὑπερήφανος ἐπὶ τῇ μνηστῇ του, τῇ νύμφῃ τῶν θαλασσῶν, συνανεφάνη· ὅτε δ' ἐπὶ τέλους τὸ μυστήριον ἐξηγήθη, οἱ νησιῶται ἐπανεφέρον τὸ εὐτυχὲς ζεῦγος ἐν ἤχαις κογχῶν καὶ ἐν ᾤσματι χαρμυσίνῳις εἰς τὴν νῆσον, ἐνθα ἀπήλαυσαν ζωὴν εὐδαίμονα καὶ γαλήνιον θάνατον. . . . Καὶ διατί τάχα, συνεπέρανε αὕτη, αὐτὸ τοῦτο νὰ μὴ συμβῇ εἰς τὸν Τορκίλ καὶ τὴν Νέβαν του;» Οἷας διακύρους καὶ μυστηριώδεις θωπείας ἐν τῷ ἀπακρύῳ ἐκείνῳ ἀσύλω τὸ τοιοῦτον εὐνεπήγαγε διήγημα! Ὡς πρὸς αὐτοὺς τὰ πάντα ἦσαν ἐρωτικά, καίτοι τεθαρσμένοι ὑπῆρχον ἐντὸς τάφου βαθυτέρου παρὰ τὸν τάφον ἐνθα ὁ Ἀθειλάρδος, ἀφοῦ ἐπὶ εἰκοσὶν ἔτη ἐν ταῖς κόλποις τοῦ θανάτου ἀνεπαύθη, ἤνοιξεν αὐθις τοὺς βραχίονας, ὅπως τὸ εἰς

τὸ νυμφικὸν ὑπόγειον καταβιβάσθην τῆς Ἑλοΐσας δεχθῇ σῶμα καὶ ἐβλίψεν ἐπὶ τῆς ἀναζωογονηθείσης καρδίας του τὸ ἐπίσης ἀναζωπυρούμενον λείψάνον της. . . . Ὡς πρὸς τὴν Νέβαν καὶ τὸν Τορκίλ μάτην ἔβωθεν τὰ κύματα περὶ τὴν κύτην των ἐθορύβουν περὶ τοῦ μυκηθμοῦ ἐκείνου ἥκιστα ἐμερίμων ὥς εἴαν ἦσαν ἐστερημένοι ζωῆς· ἐνδομύχῳις αἱ καρδίαι των συναπετέλουν τὴν μόνην αὐτῶν ἁρμονίαν, εἰς ψιθύρους ἐρωτικούς συνισταμένην, ὑπὸ στεναγμῶν διακοπτομένους, εἰς στεναγμοὺς μετὰ ψυθουρισμῶν συνοδευομένους.

ΟΙ ΛΑΒΑΝΟΙ ΑΠΟΓΟΝΟΙ ΤΩΝ ΠΕΛΑΣΓΩΝ. —

Ἐξακολουθῶν ὁ κ. Βελοῦβ ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιγραφῶν τὴν ἀνάγκωσιν τοῦ σπουδαιοτάτου αὐτοῦ ὑπομνήματος, ἐν ᾧ ἐμβριθῆς ποιεῖται μελέτας περὶ ἁλθωνικῆς ἢ σκεπεταρικῆς γλώσσης, συμπεραίνει ἐν τέλει ὅτι τὸ νῦν σωζόμενον ἁλθωνικὸν ἰδίωμα τὰ μάλιστα μὲν μεμιγμένον ἐστὶ μετὰ στοιχείων ἑλληνικῶν, σλαυικῶν, ἰταλικῶν, τουρκικῶν, ἀλλὰ δυνατόν ν' ἀνακαλύψῃ τις ἐν αὐτῷ ἀρχαῖόν τινα μῖτον πελασγικῆς μὲν βεβαίως πηγῆς, ἀλλὰ μηδεμίαν ἔχοντα σχέσιν πρὸς τὸν κλάδον τῶν ἰδιωμάτων τῆς ἰνδοευρωπαϊκῆς φυλῆς. Ὁ συγγραφεὺς πέποιθεν ὅτι οἱ Ἀλθωνοὶ ἀπόγονοι τῶν Πελασγῶν εἰσι, καὶ ἀναζητεῖ ἐν τοῖς γεωγραφικοῖς ὀνόμασι τῆς ἑλληνικῆς χερσονήσου, ἐν τῇ ἑλληνικῇ μυθολογίᾳ, ἐν τοῖς ἡθεσι καὶ ταῖς παραδόσεσι τοῦ Μαυροβουνίου καὶ τῆς Ἡπείρου μαρτυρίας καὶ ἀποδείξεις συμβιβαστέας μετὰ τῆς βάσεως, καθ' ἣν πελασγικαὶ φυλαὶ κατέλαβον τὰς χώρας, ὥς βραδύτερον αἱ ἑλληνικαὶ ἐπέδραμον φυλαὶ καὶ ἐπὶ τέλους συγχωνευθεῖσαι μετὰ τῶν ἁλθωνικῶν μετέδωκαν αὐτοῖς τὸν τε πολιτισμὸν καὶ τοὺς θρησκευτικοὺς αὐτῶν μύθους.

Πλεῖστα ὀνόματα πεδιαδῶν, νήσων, ὁρέων τηρούμενα ἐν τῇ ἑλληνικῇ, ἔχουσι τὰ ἀντίστοιχα αὐτῶν ἐν τῇ ἁλθωνικῇ. Ἀχιλλεύς, Ἀγαμέμνων, Ἐκτωρ εἰσὶ πελασγικαὶ θεότητες, προσωποποιηθεῖσαι βραδύτερον εἰς ἥρωας τοῦ Τρωικοῦ πολέμου. Ἡ τῆς Δήμητρος λατρεία τὴν ἀρχὴν αὐτῆς ἔχει ἀπὸ τῶν Πελασγῶν. Ἡ ἐν τῇ κοινῇ τῆς γυναικὸς ὑπεροχῇ, ἥς ἔχνη ἀναμείρηστα ἀπαντῶσι παρ' Αἰγυπτίους καὶ Οὐπακίωνους, καὶ ἥτις ἦν κακὴν μεταξὺ τῶν ἀρχικῶν λαῶν μήπω εἰσέτι κατανοησάντων τὴν ὑψηλὴν τῆς πατρότητος σημασίαν ἀφῆκεν ἐν τῇ δυτικῇ χερσονήσῳ τοῦ Αἴμου μεταξὺ τῶν λειψάνων τῆς πελασγικῆς φυλῆς σπουδαιοτάτας παραδόσεις.

Ὁ ὑπεύθυνος Ε. ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.